

ПЕТЪР КЪРДЖИЛОВ
ЕХОТО НА ВСЕЛЕНАТА

chitanka.info

„Наличието на астроинженерна дейност е доказателство за съществуването на високоразвити извънземни цивилизации.“

Съобщение в печата

Всичко започна с появата на ужасните табелки. Кресливо предизвикателни като неопитали любовта млади момичета, те изникнаха дори на места, за чието съществуване той не бе и предполагал. Нахлуха в света, този около него и този в него, като курортисти през август. Лъснаха в кина и барове, аптеки и тоалетни, училища и казарми, църкви и стадиони...

Всъщност табелките бяха безлики, еднакви, скучни. Тъкмо затова и се напъваха да бият на очи. Пъчеха се с претенциите на повреден телевизор, чийто образ палавите ръце на обичащо техниката дете бяха довели до едноцветността на отблъскващ и неопределен фон, пред който дори сивотата на гъстата мъгла изглеждаше като великолепна дъга. Бе ги чел и препрочитал. Стотици, хиляди пъти... Дали бе драсвал толкова кибритени клечки през живота си? А пушеше много, особено напоследък... Въпреки многобройните прочити се чувствуваше като обезверен преводач на древни йероглифи, който от години изминава всеки божи ден галещия път по техните очертания, запаметява всяка фигура и знак, но с това тайнственият им смисъл не става нито по-ясен, нито по-разбираем. Остава си все същият, загадъчен и размит от патината на вековете шепот, за чиито нежни трели едва ли е създадено толкова чувствително човешко ухо.

Така и той в началото не схвана очевидното, най-простото, натрапващото се от пръв поглед. Опита се да потърси свой, скрит смисъл, защото не допускаше, че зад настойчивостта на табелките е стаено само едно банално съобщение. Категорично и ясно, разбираемо от деца и малоумни. Спираше се пред тях, четеше, пушеше нервно, напиваше се и изтрезняваше, а понякога правеше и двете заедно, поспиваше малко, колкото да се събуди безпаметен за неколкоредовото им безсмислие... И отново да застане пред тях. Така си беше.

По-късно, когато градчето им оредя откъм хора, жители, граждани, данъкоплатци и други представители на неговата високоразвита цивилизация, така както това ставаше по време на световно първенство по футбол, той се осмели да окачи една табелка. Завинти я с две бурми, криви като счупения му още от детинство безименен пръст. Така тя висна върху сляпата стена като прозорец към бъдещето, като телевизор за бедни с една програма, едно предаване, едно съобщение, едно изречение...

Търсенето на оня, своя, тайнствения смисъл бе изпъзляло навярно от бездните на неговото невежество. Защото винаги досега бе свързвал претенциозното понятие „астроинженерна дейност“ с нещо градивно. С онзи древен и вечен занаят, след който остава незаличимото, с онзи черен труд, благодарността за който се нарича покрив, с милионите неизвестни и корави мъже, които бяха вграждали знанията си, чувствата си, съдбите си в основите на своите ръкотворения. Нито вековете, нито стихииите, нито войните успяваха да обвият в тъмата на забравата дъха на потта, силата на напрегнатите мишици или меката грубост на дланите, галели и мачкали, рязали и секли, дялали и съзиждали, докато сдобият Земята с премяна, която дори премъдрата природа не бе успяла да изтъче...

И сега искаха да разрушат всичко това! Всичко, излязло изпод човешките ръце, щеше да гръмне в един-единствен, разтегнат като вечността миг. При това не само суетните хорски творения, не само оваляната в други шепи Земя, но и цялата Слънчева система, с топлото и студеното, високомерното и плахото светило, сгрявало вечно самотата, дарявало живот, вдъхновявало, погубвало... Щяха да взривят Слънцето! Него, което бе озарявало и осветявало един тих кът от Вселената, предпочетен от естеството с онази изисканост на вкуса, необходима, за да се избере лятна вила на придирчива и суетна любовница, него, което вярно бе служило на човечеството толкова ери, ако можеше да се нарече служба непокорното ядрено горене на една звезда, създадена от нищото, родила разума от нищото, обречена да стане нищо...

Не съвсем нищо! Щяха да я превърнат в жалък текст на безлична телеграма, чийто получател по всяка вероятност не съществуваше. В няколко смислени, но всъщност никому ненужни такта, призвани да прекосят безкрая със скоростта на светлината, за да съобщят някому

суетната новина, че нас ни има. Че сме градили с векове, за да унищожим в миг. Че сме натъпкани върху едва побираща ни площ, но сме тръгнали да завладяваме необхватното. Че не сме успели все още да решим жалките си людски проблемчета, но вече се посбутваме към първата редица, и то не с никакви разумни дела, а с ярки плакати и лозунги, сиреч „вижте ни, забележете ни, това сме ние, гледайте ни колко сме всемогъщи...“.

Бяха обrekli Земята! Родната планета, майката, люлката, гръдта, дома, чашката кафе, къшея хляб... И за какво? Заради някаква си астроинженерна дейност! Бяха обrekli Земята! Но не от глупост. Нещо повече — бяха предвидили почти всичко. От сантименталната привързаност на човешкия род към ония дребни и никому ненужни неща, изграждащи неустойчивия калейдоскоп на нашето минало, до оптимистичните перспективи, които се очакваше идното да снесе като вълшебна кокошка, безотговорно напуснала страниците на древна приказка... Най-страшното бе това, че щяха да взривят спомените. И сенките, вградени в темелите на вярата, че Земята е пъпът на света, че Слънцето е онази неповторима звезда, събудила с чудодейното си присъствие мъртвата природа, дарило я с чувственост и сексуалност, чиито плахи изяви родили белтъка...

За по-малко от двадесет месеца край него се оттекоха реки от хора, неуверено убедени в своето бъдеще. Смирено и в редица, един зад друг, те се бяха натъпкали в ракетите, които привечер обагряха със своя огън небосклона. Отлитаха към новите земи с помръкналата жар на примирението, от която с изминалото време щяха да припламнат пожарите на ненавистта. Новият, космическият Див запад, разположен на стотици светлинни години път, навярно вече потръпваше в очакване на пионерите, завоевателите, победителите. Тамошните индианци, ако въобще имаше такива, сигурно вече изравяха, макар и неосъзнато, бойните томахапки и мажеха лицата си с огнената готовност на омразата и войната... Ето така всички заминаха... Остана само той. До вчера един от многото. Сам! Като изоставен след чума град, като напуснат дори от плъховете кораб, като запустял езически храм след покръстване, като самотен човек...

Беше запомнил само деня на Края, само датата, часа и мига на онова, което всички величаеха като Началото. Защото на хората им бе необходимо да се заловят за нещо, независимо какво. Нещо измислено

и просто, нещо правдиво и лицемерно, нещо реално и фантастично, нещо греховно и всеопрощаващо. Беше ги запомнил добре — деня, часа и мига, — а те приближаваха!

Все по-често поглеждаше към Слънцето, за да се убеди, че още не е отлетяло с някоя ракета, грижливо опаковано като полагаемия се двадесеткилограмов товар. Двадесет килограма земна плът, шепа безценни свидетелства за бъдещите изследователи. Само двадесет килограма спомени, които щяха да се разлетят из простора, за да се превърнат в символи на нещо безвъзвратно отминало, на нещо загинало. В допира с тях потомците щяха да усещат дъха на Земята, на праотците. „Това е донесено оттам!“ — щяха да казват, опипвайки със свещенодоен трепет идолите на богинята памет, отдавна загубили прозаичното си предназначение на вещи, превърнали се в сакрални предмети, в космически граали.

Всички жители на планетата я бяха напуснали. Бяха се стаили във влажния мрак на ноевите ковчези в очакване на справедливото възмездие. Сякаш съзнаваха, че са сторили грях, за който потопът би бил също толкова очистителен, колкото и за прегрешенията на древните им прадеди. Всъщност сравнението с праведния плавателен съд на смирения Ной бе навярно и несправедливо. Отправените към небето звездни кораби бяха осъдени никога вече да не долепят пропитите си от забравата дъна в тръпнещата и обезлюдена земя. Нея вече никога нямаше да я има. Нито праведна, нито грешна. Нямаше да я има — нея, Земята!

В един такъв объркал посоките си кораб се бе намерило кътче и за него. Трябваше само да измине стотината стъпки до мястото на предателството, защото той смяташе цялата тази лудост за бягство и предателство. И сигурно щеше да ги извърви тези стотина крачки, ако табелките не бяха с този ужасен цвят. Нито бе толкова глупав, нито пък си бе загубил ума в суматохата, за да не си дава сметка, че не дразнещата го краска бе причината. Съзнаваше, че това бе едно глупаво оправдание за нещо необяснимо, което бе вътре в него.

Всъщност какво толкова необяснимо имаше в съвсем нормалното човешко желание да стъпва до края на живота си там, където се бе родил, и да бъде погребан на мястото, където щеше да издъхне? Земята му бе необходима! Както на него, така и на другите. Дори всемогъщият не бе минал без нея. Именно в грешната тиня на

земната плът той бе открил чудния материал за най-възвишеното си творение. След време човечеството бе омърсило, бе осквернило тази свята кал. Сега то искаше да я унищожи завинаги, за да лиши твореца от възможността да повтори своя неуспешен експеримент. Защото той наистина нямаше да има от какво друго да сътвори „венеца на природата“ освен от черната му неблагодарност. По всяка вероятност хората бяха завидели на този грънчар, че ги бе създал, че ги бе въздигнал от пръстта и възнесъл до себе си в небесата. Но бяха безсилни да сторят друго, освен да му отнемат мястото, единственото засега място, откъдето той бе черпил и мачкал в шепите си глината на човешкото недоволство.

Дали от кал бяха направени и онези, за които се подготвяше скъпоструващата депеша, луксозна в своето лишено от смисъл съдържание, бляскава и ефектна като брокатена рокля на принцеса, предназначена за просешки банкет? И дали изобщо банкет щеше да има?

За себе си той отдавна бе решил. И остана! Остана със Земята, макар че и от нея, и от него се очакваше нищо да не остане. Тъкмо в противодействието на тази изглеждаща логична мисъл той виждаше смисъла на своите действия. Тя го подкрепяше и сега, в последния час, прекаран върху атола на самотата, грижливо подготвян от сръчни специалисти за поредния опит с адско оръжие. Затова и не се страхуваше. Знаеше, искаше да вярва, че все нещо щеше да остане от Земята и него... Може би онази енергия, призвана да пренесе през безкрая копнежа на хората. Чак сега разбираше, че това не беше суета, за каквато смяташе всичко от самото начало, навярно изнервен от цвета на табелките, а изява на безкрайното като Вселената желание да не си сам. А кой сега на Земята би могъл по-добре от него да определи вечноменящия се курс на самотата към самотата! Беше нелепо да употребява сравнителната степен, защото знаеше, че бе единственият спринтьор по всички земни писти...

И той реши да стане част от посланието. Самото послание! Нямаше толкоз мощен взрив, който да унищожи напълно желанието и копнежа, а заедно с това и човека. Дори да изгори, дори да се изпари, от него, от това, което е бил цял живот, щеше да остане поне един лъч, една вълна, квант енергия, която щеше да полети. Заедно с другите, рамо до рамо. С хората, с убедените и съмняващите се, с отплавалите и

побягналите, с верните и дезертъорите... Редом с хората. Беше уверен, че ще стигне. Защото вече се бе устремил напред. Като прилив към самотен риф, като ехо към притаена лавина, като зов към неосъществима мечта...

Щеше да стигне! Къде, кога, не знаеше, но вярваше, че ще стигне. И вече никога нямаше да се раздели с тази увереност. Защото никога беше сега!

Слънцето ярко примига и в тази част от секундата, зейнала като бездна, той изпита само едно-единствено желание — да извика с пълен глас...

* * *

След един милион години изнурителен път из безкрая разлетялата се светлина щеше да стигне до малко слънце с кръжащи около него още по-малки планети. Хората, които живееха върху потъналата в зеленина повърхност на едната от тях, щяха да се удивят на необичайното небесно явление. Едни щяха да го определят като избухване на свръхнова, други щяха да отбележат с него раждането на поредния месия, трети нямаше да го забележат дори...

Само едно дете щеше да долови нещо. При обичайната си разходка в гората то щеше да чуе вик. Яростен, отчаян и безнадежден вик на обречен самотник. Щеше да го улови в шепите си, да го запомни до края на живота си, да го предаде на идното чрез паметта на своя род. Така след години някой отново щеше да го чуе, щеше да го разбере и, осъзнал посланието, да извика! Силно, с пълен глас. И тогава ехото на Вселената щеше да понесе призива към безкрая. Защото хората щяха вече да знаят, че не са изваяни само от плът и кръв, а винаги са били дух и надежда...

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 18/1988 г.

Спечелил първа награда на конкурса за научнофантастичен разказ, организиран от КК на ДКМС и Клуба на енергетика към СО „Атомна енергетика“ — Козлодуй.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.